

strække Loven til at gælde ogsaa Veteranerne fra 64; udkastede den Tanke, at man efterhaanden, som en af de gamle Deltagere fra Treaarskrigen faldt bort, lod den ældste trængende Veteran fra 64 nyde godt af Hædersgaven, saaledes at hver Gang der døde en af dem fra 48, skulde en af dem fra 64 træde i Stedet. Derved kunde man have faaet en Overgang, hvor man havde taget de værdigste og mest trængende af 1864-Krignerne med. Det vilde have glædet mig overordentlig meget, om en lignende Venlighed og Imødekommen som den; der nu er blevet vist Veteranerne fra 64, den Gang havde givet sig et praktisk Udslag i Støtte af dette mit Forslag.

Jørgen Berthelsen: Ogsaa jeg vil gerne anbefale det foreliggende Lovforslag. Det er jo egentlig en gammel Gæld, et gammelt Løfte, der derved indfris, idet Forhandlingerne om Loven angaaende Krigerne fra 1848—49—50 gik ud paa, at naar de 50 Aar efter 1864 var gaaet, vilde man stille Krigerne fra 1864 paa lignende Maade som dem fra Treaarskrigen. Jeg er derfor meget glad ved, at det foreliggende Lovforslag er fremsat, og jeg tror, at det overalt vil blive modtaget med stor Glæde. Kun vilde jeg have sat megen Pris paa, om man kunde være gaaet endnu et Skridt videre; end sket er ved den Ændring, der i Folketinget er indført i § 1, saaledes at man, om ikke just i det første Aar, saa i de følgende, havde rykket Udbetalingen endnu en Maaned længere frem i Tiden, til den 15. December. Det vilde sikkert have haft stor Interesse for en hel Del af de paagældende, af hvilke mange jo sidder i trange Kaar, om de kunde have faaet deres Penge inden Juhl. Men det er kun en Henstilling, jeg retter til den højtærede Finansminister; i øvrigt skal jeg paa Meningsfællers og egne Vegne anbefale Lovforslaget.

Ravn: Det er jo en Begivenhed, at et Lovforslag af en saa vidtrækkende økonomisk Betydning som det foreliggende føres gennem Rigsdagen med en saadan Enstemmighed og Tilslutning, som Tilfældet her er. Man kan kun være glad over, at der overalt er Villie og Hjertelag til at hædre de gamle Veteraner. De har jo ærligt og redeligt fortjent dette, ikke alene fordi de vovede Liv og Lemmer for Landet, men ogsaa for manges Vedkommende, fordi de satte deres Helbred over Styr, havde jeg

nær sagt. Mange fik et føleligt Knæk, dels ved Dødvirke, dels paa det triste Tilbagetog. Det var jo en Ynk at se dette Tilbagetog af Fodfolk og Hestfolk ustandseligt mod Nord, ofte ad islagte Veje, saade tidt neppe kunde vinde Fodfæste. Jeg er af disse Grunde meget glad ved dette Lovforslag.

Der er dog et Par Punkter, paa hvilke jeg gerne vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed. Naar det i § 1 hedder, at Hædersgaven tilfalder dem, der har staaet ved en til den danske Hær hørende Afdeling, medens denne var paa Krigsfod, maa det saa ikke forstaas saaledes, at den tilfalder dem, der har, som man siger, baaret Kongens Klæder, medens Krigen stod paa, fra dens Udbrud til dens Slutning. Det hændte f. Eks. i 1850, at to unge raske Mænd fra min Egn mødte for at aftjene deres Værnepligt. De kom til Svendborg, gennemgik Rekruttskolen der og blev mod Slutningen af Aaret sendt ud hver til sin Troppeafdeling. Den ene kom til en Troppeafdeling i Sønderjylland, om hvilken det hed, at den var paa Krigsfod; han fik Hædersgaven. Den anden blev sendt til en Afdeling i Horsens, om hvilken det hed, at den ikke var paa Krigsfod; følgelig fik han ingen Hædersgave. Det forekommer mig, at dette er lidt af en Uret mod den sidste Mand, der for Resten lever endnu Syd for Grænsen. De var dog begge to mødt med samme Maal for Øje: at være Fædrelandsforsvarere, de var begge to uddannede dertil, og Villien var der. Det vilde været rart, hvis Midlerne kunde strække til at tage dem med alle sammen.

Dernæst kræves der jo gerne, naar der er Tale om noget saadant som en Hædersgave, at der skal Attester til, som skal paa- tegnes af en eller anden Øvrighed. Naar nu en Veteran lever udenfor Landets Grænser, kan det tidt blive en trang Vej at gaa til Øvrigheden for at faa en saadan Paa- tegning; men naar der er gode ansete nationale Foreninger, kunde saa deres Tillids- mænd f. Eks. ikke attestere med den samme Virkning, som hvis Attesten havde været udstedt af en Embedsmand? Det kunde dog tages under Overvejelse. Endelig er det mig bekendt, at vi har Veteraner hinsides det store Hav,ovre i Amerika. Jeg har i alt Fald gentagne Gange haft Forespørgsel derovre fra om, at man længtes efter at høre, hvordan det gik for Veteranerne fra 1864, om de ikke ogsaa fik en Hædersgave ligesom Veteranerne fra